

“İKİ TAŞ ATMAYA” GELENLER 1

HAKAN PAKSOY

Depremde “iki taş atmaya” gelenler 1

Hakan Paksoy

Başlıktaki bu ifade bana ait değil. Emre Hoca ayağa kalkarken: “**Şu enkazdan bir ses gelmiş. Varıp iki taş atıp geleyim**” diyordu. Duyduğumda derinden etkilendim. Aslında sıradan ama deprem bölgesindeyken ve gece yarısına doğru soluklanmak üzere biraz oturduğunuzda duyunca etkisi yıldırım çarpmış gibi oluyor. Sadece küçük bir izin için ağızdan çıkan bir cümle gibi. Maksudı, yüklendiği mânâyı yaşadığımız mekân anlamlı kılıyor. Taşın biri enkazdan diğeri gönüllerden atılıyordu. Duyulur duyulmaz bir sesle çıktı ama benim beynime çivi gibi girdi. Galiba çok kolay da çıkmayacak.

Bu dört bölümlük yazı serisinde, depremin ilk haftasında Türk Milleti’nin nasıl ayağa kalktığını, **herkesten ve her şeyden önce**, afet bölgesine nasıl sahip çıktığını anlatmaya çalışacağım.

***

Büyük deprem, yazılarıma iki haftalık ara verdirdi. Maraş benim memleketim. Ata yurdum. Büyüdüğüm, evlendiğim, çocuklarımın doğduğu, anne ve babamın mezarlarının olduğu şehir.

6 Şubat sabah 04.50’de (sonradan telefona baktım) telefon çaldı. Bu saatlerde çalan telefon herkes gibi beni de korkutur. Hızla telefonu açtım. Konya Ereğli’sinde yaşayan bir arkadaşım arıyordu. “*Ağabey Maraş’ta deprem oldu. Biz buradan hissettik.*” dedi. Derhal televizyonu açtım. Haberler artarak geldi. Maraş Pazarcık merkezli depremi söylüyordu.

Telefonla ilk haberleri almaya çalıştım. Ağabeyim, kardeşlerimiz, kayınpederim, amca ve hala çocuklarım, arkadaşlarım, dostlarım... ve daha fazla dayanamadım ve saat 09.30’da yola çıktım.

Kayınbirader de Maraş’tan çıktı. Adana’da buluşmaya anlaştık. Arabayı değiştirecektik. Yollar karlıydı ve onun arabasında kış lastikleri yoktu. O Ankara’ya ben Maraş’a gidecektim. Ama Adana’ya ancak 22.30’da gelebildiler. İki saatlik yolu tam 10 saatte katettiler.

Ben ertesi güne kaldım. Benzin deposunu doldurdum. Giderken bir şeyler götürmeliydim. Adana’daki teyze çocuklarının tanıdığı varmış. Orta boy bir marketti. Bisküvi ve atıştırmalık almak için girdim. Arabanın bagajını doldurdular. Parasını ödemek istediğimde: “Borcun yok ağabey, biz de çorbaya tuz atmış oluyoruz. Maraş’a bizden selam söyle.” cevabı geldi. Millî vicdanın harekete geçtiğinin ilk göstergesiydi.

Sonra lastiklerinin havasını kontrol ettirmek için yol üstünde bir lastik tamircisine girdim. Plakayı görünce “Maraş nasıl?” diye sordu. Ben de gidince göreceğimi söyledim. Borcum nedir diye sordum. Aldığım “Var yoluna git. Yolun açık olsun.” cevabı Türk millî vicdanının ikinci işaretiydi.

Bu duygularla ve gözyaşları içinde epeyce yol aldım.

Deprem kendisini göstermeye başladı

Osmaniye’ye doğru olağanüstülük fark edilir olmaya başladı. Radyodan otoyolun Nurdağı’na kadar açık olduğuna dair anonslar geliyordu. Bizzat Bakan açıklıyordu. Ancak Bahçe’den itibaren kapalıydı. Osmaniye’den sonra yardım araçları hariç E 5 karayoluna yönlendiriyorlardı. Bahçe’de bütün araçlar eski yola giriyordu. Bahçe’de tünel girişindeki viyadük ayaklarını görünce ürperdim. Devasa boyuttaki taşıyıcı ayaklar yerinden oynamıştı. Çok büyük bir depremle karşı karşıya olduğumuzun

işaretlerinden birisiydi.

Bahçe ile Nurdağı arasındaki 17 kilometrelik yolu 7 (yedi) saatte geçtim. Bir yandan deprem bölgesinden çıkanlar, diğer yandan deprem bölgesine ulaşmak isteyenler. Yardım ekiplerinin arabaları, ambulanslar, iş makinelerini taşıyan tırlar, yardım malzemesi götüren kamyonlar ve yakınlarına giden insanlar...

İlk sitemim de burada oldu... Üç şerit iniş ve üç şerit çıkış olan yol, bir anda altı şerit iniş hâlini aldı. Yanlış duymadınız, altı şerit iniş. Bir an önce yetişmek isteyen, özellikle, küçük arabalar yolu kilitlemişti. Aşağıdan araç çıkamayınca iniş duruyordu. Bin bir gayretle açılan yol boyunca hep bu gibi uyanıklar oldu.

Zor bela, dağdaki şoseden verilen yoldan Nurdağı'na indim. Nurdağı; Maraş, Antep, Hatay ve Adana yollarının kavşak noktasıdır. Ama Gaziantep yolu depremden kapanınca Adıyaman, Malatya ve Antep'e Maraş yolundan gidilmeye çalışılmaktaydı. Ve deprem bölgesinden çıkış için sıra bekleyenler yine beş şerit hâlindeydiler. Kuyruk 15 km'yi bulmuştu.

Yol üstündeki Beyoğlu kasabasında yıkım çok büyük görünüyordu. Yollar da toplanmış halı gibiydi. Bazı yerlerde karayolcular işaretleme yapmıştı.

Yarın devam edecek...

